

Senátní návrh zákona se stal zkouškou koalice

09.července 2007 Jiří Liška

Není žádným tajemstvím, že mezi horní a dolní komorou Parlamentu existuje jistá rivalita, stejně jako to, že jejich politické složení se značně liší. I z těchto důvodů jen málokterá senátorská zákonodárná iniciativa neskončí svou legislativní pouť zamítnutím v jednom ze tří čtení ve Sněmovně.

Jsem osobně velmi rád a považuji za úspěch Senátu, že výjimkou potvrzující pravidlo se stal náš návrh zákona o Ústavu paměti národa. Úspěch je to o to větší, že se nejedná o nějakou drobnou novelizaci platné právní normy, ale o vznik nové instituce, která se má nadto zabývat poměrně citlivou oblastí - naší nedávnou komunistickou minulostí. Měl jsem tu čest podílet se na vytváření tohoto návrhu a po jeho vcelku hladkém schválení v Senátu jsem byl jako zástupce předkladatelů vyslán na poslanecké kolbiště.

Již první čtení naznačilo, že projednávání zákona o ÚPN ve Sněmovní ulici bude nejen velmi dlouhé (rozprava trvala tři a půl hodiny), ale i poměrně dramatické a s nejistým výsledkem (pro vrácení hlasovalo 83 poslanců, proti o jednoho více). Věcnost diskuse byla kromě toho poznamenána minimální znalostí příslušného sněmovního tisku. Od první chvíle bylo jasné, že více než o co jiného půjde o politický střet mezi pravíci a levíci. Nicméně ze strany sociální demokracie zaznívaly i vstřícné projevy, že pokud by se něco upravilo, pak by třeba ... Úkol před druhým čtením byl tedy jasný: předlohu pozměnit tak, aby jejímu přijetí nestály v cestě žádné - byť mnohdy spíše neodůvodněné - odborné výhrady, které vycházely především z řad archivářů a zpravodajských služeb.

Žádné hlasy navíc to z levicového tábora nakonec nepřineslo. Přesto si myslím, že zvolená cesta úprav rozhodně nebyla zbytečná: odbouráním všech možných důvodů a alibi pro nezvednutí ruky pro zákon se naplno ukázalo, jaký je skutečný vztah současné sociální demokracie k procesu vyrovnávání se s naší totalitní minulostí. Kromě toho je při konstituování nové instituce nepochybně třeba najít shodu i se všemi stávajícími institucemi tak, aby nebyla do budoucna ztížena a poznamenána jejich vzájemná spolupráce.